

KONVENCIJA BROJ 100

O JEDNAKOM NAGRAĐIVANJU MUŠKE I ŽENSKE RADNE SNAGE, 1951. god.

Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada, koju je u Ženevi sazvao Administrativni savjet Međunarodnog ureda rada i koja se sastala 6. juna 1951. god. na svom tridesetčetvrtom zasjedanju, budući da je usvojila izvjesne prijedloge koji se odnose na jednako nagrađivanje muške i ženske radne snage za rad jednake vrijednosti, pitanje koje predstavlja sedmu tačku dnevnog reda zasjedanja, i budući da je odlučila da ti prijedlozi dobiju formu Međunarodne konvencije, usvaja dana 29. juna 1951. god. sljedeću konvenciju, koja će biti nazvana Konvencija o jednakom nagrađivanju muške i ženske radne snage, 1951. god.:

Član 1.

U smislu ove konvencije:

- a) izraz „nagrađivanje” odnosi se na prosječnu, osnovnu ili minimalnu platu, i sva druga primanja koja se isplaćuju odmah ili naknadno, u novcu ili naturi, koje poslodavac isplaćuje radniku na osnovu zaposlenja;
- b) izraz „jednako nagrađivanje muške i ženske radne snage za rad jednake vrijednosti” odnosi se na stope nagrađivanja koje nisu bazirane na diskriminaciji na osnovu spola.

Član 2.

1. Svaka država članica treba, na način prilagođen metodama za određivanje stopa nagrađivanja koje su na snazi, promovirati i, dokle god je to u skladu sa navedenim metodama, obezbjediti primjenu principa jednakog nagrađivanja muške i ženske radne snage za rad jednake vrijednosti za sve radnike..
2. Ovaj princip može biti primjenjen:
 - a) putem domaćeg zakonodavstva;
 - b) putem svakog drugog sistema određivanja zarade, koji je ustanovljen ili priznat zakonodavstvom.;
 - c) putem kolektivnih ugovora između poslodavca i radnika; ili
 - d) kombinacijom ovih raznih načina.

Član 3.

1. Kada takve mjere olakšavaju primjenu ove konvencije, trebaju se preduzeti i mjere za unapređenje objektivne procjene zaposlenja na osnovu obavljenih poslova.
2. Vlasti nadležne za određivanje stopa nagrađivanja, ili ugovorne strane, ako se stope određuju kolektivnim ugovorom, odlučuju kakve se metode trebaju primijeniti za procjenu stopa nagrađivanja.
3. Različite stope nagrađivanja radnika koje, bez obzira na spol, odgovaraju razlikama koje prizilaze iz takvih objektivnih procjena poslova koje treba izvršiti, nisu protivne principu jednakog nagrađivanja muške i ženske radne snage za rad jednake vrijednosti.

Član 4.

Svaka država članica treba, na odgovarajući način, surađivati sa zainteresovanim organizacijama poslodavaca i radnika u vezi s primjenom odredaba ove konvencije.

Član 5.

Formalne ratifikacije ove konvencije biće dostavljene generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji će ih registrovati.

Član 6.

1. Ova konvencija obavezuje samo države članice Međunarodne organizacije rada čiju je ratifikaciju registrovao generalni direktor.

2. Konvencija stupa na snagu dvanaest mjeseci nakon što generalni direktor registruje ratifikacije dvije države članice.

3. Nakon toga, ova konvencija stupa na snagu, za svaku državu članicu, dvanaest mjeseci od dana registracije njene ratifikacije.

Član 7.

1. Svaka država članica Međunarodne organizacije rada koja ratifikuje ovu konvenciju mora, u skladu sa paragrafom 2. člana 35. Ustava Međunarodne organizacije rada, dostaviti generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada izjavu kojom indicira:

- a) teritorije u pogledu kojih se obavezuje na primjenu odredaba konvencije bez izmjena;
- b) teritorije u pogledu kojih se obavezuje na primjenu odredaba konvencije sa izmjenama i u čemu se te izmjene sastoje;
- c) teritorije u pogledu kojih konvencija nije primjenljiva, i u tom slučaju, razloge zbog kojih konvencija nije primjenljiva;
- d) teritorije za koje zadržava pravo odlučivanja.

2. Obaveze naznačene pod podparagrafima a) i b) paragrafa 1. ovoga člana smatraće se sastavnim dijelom ratifikacije i imat će isto dejstvo.

3. Svaka država članica, moći će u potpunosti ili djelimično, da se jednom novom izjavom odrekne rezervi sadržanih u njenoj ranijoj izjavi u smislu tačaka b), c) ili d) paragrafa 1. ovog člana.

4. Svaka država članica može, u toku perioda u kojem ova konvencija može da bude otkazana, saglasno odredbama člana 9., dostaviti generalnom direktoru novu izjavu mijenjajući u svakom pogledu sve ranije izjave i upoznavajući ga sa stanjem na određenim teritorijama.

Član 8.

1. Izjave dostavljene generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada, u smislu paragrafa 4. i 5. člana 35. Ustava Međunarodne organizacije rada, treba da ukažu da li će odredbe konvencije ili njenih dijelova biti primjenjivane na određenoj teritoriji bez ili sa izmjenama. Ukolika izjava ukazuje da će se odredbe konvencije ili određenih dijelova primjenjivati sa zadržavanjem prava na izmjene, ona mora posebno naznačiti u čemu se sastoje te promjene.

2. Zainteresovani član, članica ili međunarodne vlasti mogu se, u potpunosti ili djelimično, odreći, jednom naknadnom izjavom, prava da pribjegnju izmjeni koja je naznačena u ranijoj izjavi.

3. Zainteresovani član, članica ili međunarodne vlasti mogu se za vrijeme perioda u kojima ova konvencija može biti otkazana, saglasno odredbama člana 9., dostaviti generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada jednu novu izvjavu, mijenjajući u svakom pogledu sve ranije izvještaje i upoznati ga sa situacijom u pogledu primjene ove konvencije.

Član 9.

1. Svaka država članica koja ratifikuje ovu konvenciju može, po isteku desetogodišnjeg perioda od njenog prvobitnog stupanja na snagu otkazati konvenciju aktom koji se dostavlja generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada koji ga registruje. Otkaz stupa na snagu po isteku godinu dana od registracije akta o otkazivanju.

2. Za državu članicu koja je ratifikovala ovu konvenciju kao i za onu koja nije i koja u roku od godinu dana po isteku desetogodišnjeg perioda pomenutog u prethodnom stavu ne koristi pravo otkaza predviđeno ovim članom, ova konvencija je obavezna za sljedeći desetogodišnji period, a poslije toga moći će da otkaze konvenciju u cjelosti ili jedan ili više njenih dijelova po isteku svakog desetogodišnjeg perioda, pod uslovima predviđenim u ovom članu.

Član 10.

1. Generalni direktor Međunarodnog ureda rada obavještava sve članice Međunarodne organizacije rada o registrovanju svih ratifikacija, izvjava i otkaza koje mu dostavljaju članice Organizacije.

2. Obavještavajući članice Organizacije o registrovanju druge ratifikacije koja mu se dostavlja, generalni direktor će skrenuti pažnju članicama Organizacije na datum stupanja ove konvencije na snagu.

Član 11.

Generalni direktor Međunarodnog ureda rada saopštava generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija, u cilju registrovanja u skladu sa članom 102. Povelje Ujedinjenih nacija, sve podatke o svim ratifikacijama, izjavama i otkazima koje je registrovao u skladu sa prethodnim članovima.

Član 12.

Kad god to smatra nužnim, Administrativni savjet Međunarodnog ureda rada podnosi Generalnoj konferenciji izvještaj o primjeni ove konvencije i razmatra da li je potrebno na dnevni red konferencije staviti pitanja njene potpune ili djelimične revizije.

Član 13.

1. U slučaju da Konferencija usvoji novu konvenciju kojom se ova konvencija potpuno ili djelimično revidira i ako novom konvencijom nije drukčije predviđeno:

a) ratifikacija od strane jedne države članice nove konvencije kojom se vrši revizija, samim tim, bez obzira na odredbe člana 9. povlači trenutni otkaz ove konvencije, pod uslovom da je nova konvencija kojom se vrši revizija stupila na snagu;

b) onog dana kada nova konvencija kojom se vrši revizija stupa na snagu, ova konvencija prestaje da bude otvorena državama članicama za ratifikaciju.

2. Ova konvencija će u svakom slučaju ostati na snazi u svom sadašnjem obliku i sadržaju za one države članice koje su je ratifikovale, a nisu ratifikovale konvenciju kojom se vrši revizija.

Član 14.

Tekstovi ove konvencije na francuskom i engleskom jeziku su jednako punovažni.

Primjedba:

Ustav: Član 35. Ustava Međunarodne organizacije rada